

Музей гармонікаў Міхаіла Слізкага



Ва ўніверсітэце культуры, што ў Мінску, існуе адзіны ў краіне музей гармонікаў. Падставай наведання туды стала не толькі цікавасць да адметнай калекцыі, але і юбілей яе збіральніка Міхаіла Слізкага, якому споўнілася 60 гадоў. Міхаіл Слізкі працуе выкладчыкам на кафедры народна-інструментальнай творчасці ўніверсітэта культуры і выкладае дадатковую дысцыпліну "гармонік". У дзень яго нараджэння ў Маладзёжным тэатры эстрады ладзіўся юбілейны творчы вечар. Сярод удзельнікаў – эстрадна-сімфанічны аркестр пад кіраўніцтвам Віктара Валатковіча, ансамбль "Церніца", гурт "Неруш" і, канешне, "Чароўныя музыкі", ансамбль гарманістаў, створаны Міхаілам Слізкім у 2001 годзе.

Калекцыю складаецца са студэнтаў факультэта музычнага мастацтва. Павіншаваўшы Міхаіла Слізкага з юбілеем, даведалася, што для добрых слоў ёсць яшчэ адна нагода (гаворка адбывалася 23 лютага, у Дзень абаронцаў айчыны). Міхаіл Слізкі 25 гадоў праслужыў сувязістам у войску. Працаваў не толькі ў Беларусі, але і ў Польшчы, Германіі. І паўсюль з ім была музыка, якая з'явілася ў жыцці з самага ранняга дзяцінства. Бацька граў на скрыпцы і гармоніку, маці добра спявала. Усёй сям'ёй ўдзельнічалі ў мастацкай самадзейнасці. Музычнай была і вёска, дзе было шмат адметных гарманістаў. Гармонік заваражваў Міхаіла Слізкага і падабаўся больш за іншыя народныя інструменты.

Вучыўся, слухаючы, як ігралі на вячорках, вяселлях. Садзіўся побач з музыкам, пераймаў. "Бывала, — кажа Міхаіл Слізкі, — наслухаюся, як гарманіст іграе, бягу



дадому, за гармонік — і ў садочак: развучваю мелодыю, каб не забыцца". Такім чынам, настаўнікаў у яго было шмат.

Цяпер гармонік музыка называе сваім другім "я". У хвіліны, калі цяжка і сумна, ёсць дзейснае лякарства — узяць у рукі інструмент. І настрой паціху змяняецца да лепшага.

Кожны інструмент у музеі Міхаіла Слізкага мае сваю адметнасць. Збіраў па ўсёй Беларусі, і не толькі. Пачаў з практычнай мэтай: для ансамбля аднаго інструмента было мала. З цягам часу нешта набываў, нешта дарылі. У выніку — ва ўласнай калекцыі, якая складае цяпер музейную, 60 гармонікаў, майстравых і фабрычных. Самаму старому — больш за 100 гадоў. Ёсць у Міхаіла Іванавіча новы тульскі гармонік з поўным храматычным радам, на якім можна выконваць не толькі народныя, але і класічныя творы. Сярод замежных таксама пасляваенны нямецкі панданэон, падараны аўстрыйскімі сябрамі, асобае гучанне якому надаюць усталяваныя на ім галасавікі.

І асаблівы гонар — беларускія майстравыя гармонікі. У яго калекцыі — інструменты, зробленыя Пятром Прыходзькам з вёскі Неглюбка Веткаўскага раёна, Аляксандрам Красевым з Мінска, іншымі майстрамі. Кожны з іх у рабочым стане і гатовы для заняткаў са студэнтамі.

Наведвальнікі разглядаюць калекцыю з цікавасцю. Сапраўды, такая колькасць розных гармонікаў, сабраная ў адным месцы, уражвае. І асабліва добра, калі пашанцуе, як мне — пачуць, з якім запалам і радасцю іграе на сваіх экспанатах Міхаіл Слізкі. І ўпэўніцца ў ягоных словах, што беларускія майстравыя гармонікі маюць адметнае гучанне.

Алена СПАСЮК.